

NUMERUL 15 BANI

NUMERUL 15 BANI

ABONAMENTELE INCEP LA 1 SI 15 ALE FIE-CAREI LUNI si se plateste tot-d-a-una inainte

In Bucuresti la casa Administratiei Din Județe și Străinătate prin mandate postale Un an în țară 30 lei; în străinătate 50 Șase luni 15 Trei luni 8

Un număr în străinătate 15 bani

MANUSCRIPTELE NU SE INAPOIAZA

Adevărul

Să te ferești Române de cuiu strein în casă

V. Alexandri.

UN NUMER VECHIU 30 BANI

ADMINISTRAȚIA

No. 3 - STRADA BISERICA ENI - No. 3

Director politic: ALEX. V. BELDIMANU

REDACȚIA

No. 3 - STRADA BISERICA ENI - No. 3

Bucuresti, 21 Maiu 1893.

OFICIER al STELEI ROMANIEI!

In fine a inceput sa vina si ziua resplăteii pentru D. prim-procuror Costică Paraschivescu pe care noi îl gratificăm cu epitetul de ignobil. Zilele acestea ignobilul Costică Paraschivescu a fost numit oficer al stelei României!

Faptul acesta este important și poate chiar mai important de cât se crede. Trebuie să cunoaștem omul, operele lui, împrejurările politice de azi, și apoi să vedem dacă nu cum-va numirea de oficer al stelei României este prea mică în raport cu meritele sale...

Mai înteuți trebuie să spunem că acest ignobil prim-procuror, cu numele de Costică Paraschivescu, este un om popular, foarte cunoscut în București și prin mahalale. Sunt legate de numele lui oare-care evenimente din trecut care îl vor immortaliza. Așa cine nu cunoaște pe țiganul lăutar Ionică frumosul, care cântă din cobză pe o arie populară evenimentele de la 14 și 15 Martie 1888? In cântecul lui Ionică este o strofă în care figurează și ignobilul Costică Paraschivescu:

Iar Paraschivescu Cu somățiune La Mitropolie Intră 'n vijelie.

In 1888 Martie 14, Costică Paraschivescu și-a arătat aptitudinile sale de procuror, căci atunci nu era încă prim.

Aptitudinile sale apreciate constă în a înjura bine, a bate, a face invențiuni până a ajunge la comploturi infame și la însenări odioase; în schimb are și mici defecte: este o perfectă nulitate intelectuală și nu e în stare să compue un proces-verbal. Iată aptitudinile și defectele lui Costică Paraschivescu. Cu aceste calități și defecte s'a ilustrat ignobilul la 14 și 15 Martie 1888; cu aceste calități și defecte a reușit să-l cânte Ionică; cu aceste calități și defecte a ajuns prim-procuror și tot acestor calități și defecte dătoarește numirea sa ca oficer al stelei României.

Acum, de când este prim-procuror sub conservatori s'a ilustrat în ziua de 5 Aprilie. De mult aștepta ignobilul Costică Paraschivescu o zi mare ca să arate de ce este capabil. Norocul l'a servit.

In ziua de 5 Aprilie, cetățenii Capitalei se îndreptău cu mile la Mitropolie, pentru a protesta contra unor impozite vexatorii. Ignobilul Paraschivescu împreună cu vre-o două din codițele sale, își părăsese cabinetul său de la poliția Capitalei și pleacă la Mitropolie. Acolo se preumbla prin mulțime, ochea în dreapta și în stânga, făcea pe agerul, scoate cosmeticul cu care și ungea gâlcevitoarele sale mustăți, și îl vedeai când în Cameră când în curte.

După o înțelegere cu Colonelul Rasty, dădu semnalul bătăiei. Atunci ignobilul juca un rol dublu. Indica agenților polițienești persoane pentru a fi bătute, și pe urmă intervenea de formă. Când a văzut însă că în curte nu mai rămăsese de cât niște nenorociți cărui zădărnici zdrențaroși, ignobilul lăsă la o parte caracterul de duplicitate și începu a trage el singur în acei nenorociți, ca în niște câni.

Eu după ce scăpasem din ghiarele bătăușilor mă refugiaseam în antreul de la tribuna presei și de acolo cu alți colegi în ziaristică, urmăream toate mișcările ignobilului și-l vedeam cum stâlcea pe căruișăși.

Când ignobilul a intrat în Cameră ca să raporteze D-lui Marghiloman isprăvile sale a fost dat afară de frații Leca și de Delimarcu. Ignobilul luându-și ifos spunea că este prim-

procuror, crezând că va speria pe cineva, dar fu dat afară cu mai multă pompă.

Ajuns la poliție ignobilul îndată încheiă un proces-verbal, aflat la dosarul afacerii mele și a D-rului Kițu, care este un cap de operă de stil și ortografie. In acel proces-verbal voia să implice pe D-nii deputați N. Fleva, frații Leca, C. C. Dobrescu-Prahova, Neculaescu și Delimarcu, într'un complot polițienesc ca autori mișcării. Din fericire pentru guvern, acel proces-verbal n'a avut nici un curs. A rămas însă un alt proces-verbal, tot al său, în care erau denunțați 15 cetățeni ca resvrățitori, în numărul cărora figurez și eu și asupra cărora s'a dat mandate de aducere și de depunere.

In timpul deținerii celor 15 cetățeni, ignobilul prepara motivele dăreii în judecată, dar din 15 n'a mai ramas de cât două, eu și Dr. Kițu, căci după ce la interogator amenința pe toți și le spunea să nu mai facă politică, a dat ordonanță de neurmărire.

Iată isprăvile sale. Ignobilul Paraschivescu acum e stăpân pe situație. Parchetul întreg îl ascultă, poliția e la dispoziția sa. El dă ordine la comisari și inspectori ca și Prefectul poliției Capitalei, și se bucură de deplina încredere a guvernului conservator, deși în cercurile intime ale amicilor săi spune că e tot liberal.

Așa dar ignobilul Paraschivescu cu aptitudinile sale de bătăuș, de reptilă târătoare, de inscenător de comploturi infame și în schimb de perfectă nulitate ca inteligentă și ca știință juridică, — s'a pus în evidență cu ocazia lui 5 Aprilie. Pentru desvoltarea calităților sale în ziua de 5 Aprilie, ni se pare că a fi numit numai oficer al stelei României este o ironie, este ceva nedemn pentru un ignobil ca dînsul, căci merita să fie numit cel puțin comandor al stelei României sau comandor al Coroanei României.

Ed. Dioghenide

Spovedania de Vineri

Costică Paraschivescu

Duhovnicul: — După chipul în care ai venit la mine, m'am speriat. Ce fioros ești, fiule, de departe! Spune, mă rog, ce slujba îndeplinești în lumea voastră deșartă? Ce cauți la mine? Paraschivescu: — Părinte nu trebuie să te sperii de mine, pentru că sfinția ta nu faci politică și apoi, chipul meu, care te-a făcut a me taxa de fioros, place multora, în deosebi femeilor bătrâne, care zic că sunt băiat frumos. Ba, aș putea spune, nu ca să mă laud, că mustățile mele fac paralele căd...

Duhovnicul: — Fericit cei săraci cu duhul, căci a lor e împărăția cerurilor!... Va să zică asta e îndeletnicirea ta pe lume? Să-ți pu la preț mustățile, trupul? Și nu pricepi deșertăciunea, josenicia îndeletnicirii tale?

Paraschivescu: — Te înșeli, părinte, ocupația mea de ziua nu e ce ai spus sfinția ta. Eu sunt prim-procuror, șeful parchetului de Ilfov. Asta e slujba mea sufletească; cea laltă e cea trupească. Pentru cea sufletească mă plătește statul, pentru cea trupească îmi plătește bogate și inimoase, care nu vor să îmbătrânească. Apropos de asta, să-ți povestesc o aventură nostimă, ca să vezi și sfinția ta, care par a nu mai pricepe lucrurile lumești, ce însemnează dragostea și cât de mult prefuse mustățile mele. Acuma vr'o doi ani, nu știu cum se făcu, dar căzul în păcat cu o durduleană, nu prea trecută, nostimă, care nu avea un bărbat și mai dispunea și de fonduri. Ne dăm întâlnire în Cismegiu și, tocmai când ne era lumea mai dragă, tronc iese ca din pământ o alta... începe a me taxa de trădător și a me croi cu palmele și cu umbrela, de nu știam pe unde să fug... Nu e vorba seara s'a împăcat, când m'a văzut cu mustățile cuceritoare la picioarele sale. Mai mult, mi-a plătit chiar musca pe o lună trecută și mi-a tulit-o cu dînsa la Paris. Traiul, moș părinte! nu glumă!

Duhovnicul: — Ftu blestematul! La ce mi spulmie povestile astea necurate? Nu vezi că de mare ție păcatul când vorbești de asemenea lucruri în locaul Domnului? Paraschivescu: — Tac! părinte! nu te mai speria. Eu nu cunosc alt Domn de cât guvernul.

Duhovnicul: — Atunci, pentru ce ai venit la mine? Paraschivescu: — Ți-oți spune mai târziu pentru ce am venit. Am să-ți cer un serviciu. De o camdată am ținut ca să știu ce cine ai aface: sunt prim-procuror și băiat levent.

Duhovnicul: — Ce-ai aia prim-procuror? Paraschivescu: — Eu sunt acela, care dau în judecată pe dușmanii guvernului. Eu fac rapoartele pentru expulzarea ziaristilor din opo-

ziție; eu combin cu poliția arestarea cul imi place și, nu ca să mă laud, tot-d-a-una procedez cu inteligență, dovadă procesul lui Dioghenide, expulzarea lui Hussar și mai ales a lui Schuder, arestarea lui Jecu...

Duhovnicul: — Adică tu ești năpăstitorul oamenilor nevinovați? Și asta zici că e slujba ta sufletească? Nu vezi că al un suflet necurat vindut lui ucigă-l toaca? Și, după ce ai asemenea suflet vindut, apoi îți vinzi și trupul? Crezi că Dumnezeu și Maica Domnului te-or ierta vr'o dată pentru asemenea păcate mari? Ți-ar trebui multu ani de pocăință, de post, de rugăcini!...

Paraschivescu: — Ce vorbești, părinte? Cine țt-a cerut iertare, ca să vorbești de pocăință? Eu sunt foarte mulțumit de ceea ce sunt și am ajuns cu atâtea greutăți aici, iar sfinția ta imi vorbești de pocăință, de post, de rugăcini!... Dacă ar fi să mă rog lui Dumnezeu, aș face-o numai ca guvernul conservator să stea în veștii vecilor la putere și eu să nu îmbătrânesc nici odată. Eu n'am venit la sfinția ta să mă spovedesc. Asta o las pentru mai târziu, când voi îmbătrâni. Azi, ți-am spus, am să-ți cer un serviciu mai... delicat.

Duhovnicul: — Mi se pare că tu ești satana însuși, care ai venit să-ți bați joc de mine. Ori ești un nătărău, care nu știi că ești prost? Ce cauți aici? Ce vii cu vorbe de astea, spurcate, pe care mi-e și rusine să le ascult? Bagăți mințile în cap, că de nu pu mi na pe cruce și te goneșc ca pe fiul iadului!...

Paraschivescu: — Ascultă părinte, ved eu că cu sfinția ta trebuie să vorbesc pe șleau. Auzisem eu că voi călugării sunteți șireți, dar așa nu credeam...

Iacă de ce e vorba, și-ți făgăduesc că poți să câștigi bune parole: Este la noi o cucoană foarte bătrână, foarte bogată și foarte bisericăoasă, care s'a amoretat de mine, dar î e rusine de lume și eu nu pot să mă așez cu dînsa în București, că-mi găsește beleaua. Sfinția ta ești duhovnicul monastirii de călugărițe, din Ciorgăria. Să vii cu mine la București, te vom instrui, eu și cu amicii de la poliție, cum să te duci la dînsa și la monastirea voastră. Copil n'are, rude n'are, va zice că se călugărește și eu voi putea veni noaptea aici, fără să fi observat. Punem mâna pe parole, și pe urmă, traîu neneco cu banii mătușei!...

Duhovnicul: — Piel satano! În numele sfințitului crucei, înghiți-te-ar iadul, peste afurisii!...

Duhovnicul Isaia.

CUM SE JUDECA PROCESELE LA NOI

Sunteți de sigur, iubii cititori, curioși să știți cum se judecă procesele la tribunal. Să nu credeți că voiți face un studiu amărunit sau că voiți scormoni arhivele Curților și tribunalelor pentru ca să găsească între una sută afaceri bine judecate, trei care au fost rău judecate și să vile expui și să vi le critic, nu! Dacă așa s'ar înfățișa lucrurile, n'aș avea nimic de zis; aș fi un pasionat critic și 'mi-ar fi rusine de mine însuși să mă susțin cu asemenea materie. Nu voi vorbi deci despre afacerea cutare în care un glumeț, zicea că D-na cutare a 'ncalecat pe justiție și o duce la hypodrom, nici de acele dicitii ieșite din nervii D-lui Câmpineanu, care când anzea că se propun vre-o 20—30 martori sărea după scaun, puneia mâna pe clopoțel și înjura pe avocatul care-i propunea cerend suspendarea ședinței, iar camarazii D-sale îl întindeau de robă ca să l reazeze pe scaun și să continue ședința; nici de acele hotăriri de azi care contrazic pe cele de ieri ale Curței de Casație, nu!

Iată materia zilnică. Mă întâmplasem să fiu la Secția I-a a tribunalului Ilfov, în ziua de 14 Maiu. După o oră și jumătate peste ora reglementară, adică la 12 și jumătate se deschide ședința. Cu acest lucru suntem deprinși în cât nu ne mai putem plânge. Incep să se strige procesele: primul proces la rind era al unui soț care cerea soției sale să-i plătească înbunătățirile ce adusese în timpul căsătoriei, imobilului dotal cât și plus valuta acestui imobil. Adversarul susținea — fără să dea nici un raționament — că soții astăzi sunt despărțiți și prin urmare acțiunea cată a fi respinsă. Tribunalul respinge acțiunea, de sigur pe motiv să asemenea acțiuni nu se fac după despărțiri, ci — prin a contrario — în timpul căsătoriei. Bravos, una la mână!

Imediat se strigă al doilea proces. In acest al doilea proces era vorba de o femeie măritată dar separată de bunuri, care, cu autorizațiunea soțului său se judecase la o judecătorie de ocol din capitală cu un chiriș al imobilului dotal pentru plată de chirie, adică în drept, pentru o cestic de administrație de avere. La judecătorie procesul fusese pierdut în fond fiind că femeia nu și putuse dovedi acțiunea. Atunci femeia face apel și în petiția de apel nu semnează și soțul, pentru autorizațiune. Avocatul adversarului acestei femei (intimat în apel) ridică incidentul că un asemenea apel, fără semnătura pentru autorizație din partea soțului e nul și că astă-zi când este a se judeca acest apel, chiar dacă ar da soțul autorizarea ea este tardivă fiind că nu mai este în intrul termenului de apel. Tribunalul anulează apelul. Bravos, două la mână!

Imediat se strigă al treilea proces.

In acest al treilea proces era vorba de un oare-care, ce chemase în judecată pe un altul. Procedura era îndeplinită. Acest altul nu se prezintă:

— Ce vrei să faci, întreabă președintele (adică loc-țitorul de președinte) pe reclamant.

— De! D-le președinte... știu și eu; dacă nu vine... să amânăm procesul, poate să vie în rîndul viitor.

Tribunalul amână procesul, în Septembrie viitor. Aceasta de și nu este o... în sensul celor de sus, totuși acesta o rea administrație a justiției, o urită îndeplinire a misiunii de judecător, căci de și este adevărat că în materie civilă, judecătorul — afară de judecătorii de ocol — nu e dator și chiar nu poate să propue părților nici un mijloc de apărare, când sunt în fața lui și se judecă, ci este dator să judece numai asupra faptelor și chestiunilor ce i se expun, totuși această regulă, acest principiu, care de alt-fel nu este sănătos — și o dovadă, este că prin legi posterioare (legea jud. de ocoale) s'a căutat să se deroge de la el — nu este aplicabil de cât când părțile sunt față și se judecă. Când însă părțile nu sunt față, interesul pentru o bună și repede administrație a justiției, care este de ordine publică, necesitatea — de asemenea de ordine publică — a unei asistențe pentru cei ce nu se cunosc într'ale judecătorii și nu au mijloace să-și ia cu dînsii un avocat, aceste considerațiuni impun judecătorului de a nu lăsa să se bată apa în piua — cum zice o vorbă — fără nici un pas făcut, fără nici un rezultat, ci să arate părții ce este de făcut în cazul când reclamantul — cum era în speță — se prezintă cu sau fără acte. O simplă amânare cu chemare la interogator ar fi făcut să progreseze afacerea cu un pas în spre un desnodământ oare care. Cu sistemul adoptat de tribunal, la ce bun chiar această amânare? In Septembrie pentru când s'a amânât acest proces, afacerea se va prezenta ca și în Maiu, iar de se va urma tot această jurisprudență afacerea va merge din butie în butie, judecătorii vor continua din lună în lună a fi judecători, numai justiția nu va ajunge nici o dată să fie justiție realizată.

Cred cititorii că — tot în acea zi de 14 Maiu și tot la aceeași Secție — lucrurile s'au oprit aci? Nu. S'au mai strigat câte-va procese care s'au amânât și imediat a venit la rind un altul în care jurisprudența tribunalului merită de asemenea atențiunea.

De astă dată era vorba de o contestațiune la urmărire, câștigată de partea contestatăoarea la Judecătorie și apelată de defendorul de la prima instanță, care era reclamant în apel, iar defendori în apel erau doi inși. Reclamantul nu se prezintă; — unul dintre defendori se prezintă și cere respingerea apelului. Tribunalul amână afacerea ca să se citeze și cel alt defendor care — dacă nu ne înșelăm, — era soț și a se cita pentru autorizare, iar nu pentru fondul cauzei.

Lucrurile vorbesc de la sine și n'au trebuință de nici un comentariu.

Patru într'o zi la o singură secție e prea mult!

Gaius.

O CONVORBIRE CU FREDERIC ENGELS

Ziarul Figaro din Paris de la 13 Maiu publică următoarea convorbire, pe care un reporter al său a avut-o cu bătrînul Frederic Engels, șeful teoretic al social-democrației germane. Credem interesant a o reproduce, cu atât mai mult, cu cât savantul sociolog pomenește și de România în convorbirea sa cu ziaristul parisian:

Lumea întreagă are ochii ațintiți asupra crizei interioare prin care trece acum imperiul german. Lumea se întreabă care va fi rezultatul noilor alegeri, dacă conflictul dintre împărat și Parlament se va accentua, sau dacă noua Cameră aleasă va vota noile credite militare cerute de guvern.

Dintre toate partidele care vor lua parte la lupta electorală, partidul socialist, după părerea generală, este cel mai puternic și cel mai bine organizat. Prin urmare, el atrage într'un mod cu totul deosebit atențiunea publică.

Am crezut interesant pentru cititorii ziarului Figaro ca să mă duc să aflu părerea D-lui Frederic Engels, celebrul socialist german, asupra situației create Germaniei prin ultimele evenimente. Frederic Engels a fost amicul cel mai intim, confidentul lui Karl Marx, el este amicul lui Bebel și Liebknecht și este ținut la curent de către dînsii de cele mai mici incidente parlamentare.

Luni seara m'am dus cu trăsura la Re-

nents Park Road, unde Engels locuște într'o căsuță mică și foarte retrasă. Am fost îndată introdus într'un salon mic, unde veni curînd și stăpînul casei. Pus în curent de scopul vizitei mele, Engels îmi spuse îndată:

„Germania intră în una din fazele cele mai grave ale istoriei sale, dar adaug îndată că noi socialiștii nu avem să ne temem de nimic în această situație; din potrivă, vom trage dintr'însa foloase mari. Mulțămită agitației noastre mai ales, creditele militare au fost refuzate. A fost cu neputință celor-lalte partide din Reichstag ca să treacă peste noi și mai puțin încă guvernului, care știe bine că noi suntem dușmanul său cel mai premedios.

Când s'a cunoscut în Germania hotărîrea guvernului de a cere noii credite militare, populațiunea a fost indignată și votul centrului și al radicalilor a fost de sigur înrîurit de presiunea opiniei publice.

„Vedeți, adaugă Engels, apăsând într'adins asupra declarației sale, în Germania poporul zice: Avem destui soldați. Trebuie să se sfîrșească odăla!

— Dar Reichstagul cel nou, Domnule Engels?

— In momentul în care vă vorbesc, mi se pare că viitorul Reichstag va fi și mai puțin dispus a vota creditele, de cât defunctul Reichstag. Totuși nu'mi ascund posibilitatea de a vedea pe noii aleși, avînd dinaintea lor o legislatură de cinci ani, să trateze cu guvernul, care, cu nițică violență dulce, va face să se voteze un compromis. In cazul probabil însă al refuzului creditului de către Reichstag, ar trebui să se recurgă la o a doua dizolvare, care, după convingerea mea, ar avea de rezultat alegerea unui Reichstag și mai rebel la primirea propunerilor guvernului. Atunci conflictul va fi în stare acută și chestiunea de a se ști va fi: cine va avea puterea: Parlamentul sau Împăratul? Va fi reeditarea conflictului dintre Bismarck și Camera prusiană în 1864, care s'a sfîrșit cu rezioul cu Austria.

Prin însuși răspunsul său, Frederic Engels mă aducea la cercetarea celor două eventualități, deja discutate în presa europeană: cea a unei lovituri de stat a lui Wilhelm II înăuntru, sau a unei divisiuni în afară.

O lovitură de stat astă-zi, îmi răspunde cu voicune Engels, nu mai este așa de ușoară ca altă dată. In 1864, când cu conflictul dintre Bismarck și Camera prusiană, Prusia era un stat centralizat, în vreme ce astă-zi imperiul german e un stat federativ. Guvernul central ar risca prea mult dacă ar încerca să facă o lovitură de stat. Pentru a avea siguranța că o va putea aduce la îndeplinire, ar avea nevoie de consimțimîntul unanim al guvernelor confederate. Dacă unul dintre dînsese n'ar primi lovitura de stat, ar fi deslegat de legăturile de datorii față cu imperiul și asta ar însemna desmembrarea statului federal. Nu numai atât: Constituția federală este singura garanție pe care o au statele mici în contra preponderenței Prusiei; violănd-o chiar ele, s'ar da cu mâinile și picioarele legate bunului plac al puterii centrale. Este oare de crezut că Bavaria se va lăsa atât de jos? Nu, și, pentru a mă rezerva asupra acestui punct, vă voi zice următoarele: Pentru a face o lovitură de stat în Germania, Împăratul ar trebui să aibă în partea sa său poporul — și nu-l are — sau toate guvernele confederate, și nu le va avea nici o dată pe toate.

Ultima declarație a lui Engels neconvîngîndu-mă, am stăruit asupra eventualității unei lovituri de stat în lăuntru.

— Oh! răspune el, nu zic că ceea-ce voiți numi revoluția de sus nu este o amenințare pentru viitor. Bebel și mai mulți dintre prietenii noștri au zis deja că preved un atentat în privra votului universal.

— In cazul acesta veți răspunde prin violență la violență?

— Nu vom fi atât de nebuni ca să cădem în cursa pe care guvernul ne-ar întinde-o, căci guvernul german nu dorește alt-ceva mai mult de cât o reșcoală pentru a putea să ne zdrobească. Cunoaștem prea bine starea actuală a puterilor noastre și a celor ale guvernului pentru a risca fără a murdări de cuget o asemenea încercare. De alt-fel, îndrăzni-va Wilhelm II să suprima cu totul votul universal? Eu n'o cred. Poate va ridica limita de vîrstă pentru alegătorii și ne va înzeștra cu votul universal repăuz și îndreptat (aci Engels începu să ridă) pe care l'a încerca acuma Belgia.

— Nu vă temeți de arestarea în masă a deputaților din opoziție?

— O! strigă Engels, nimeni în Germania

nu crede cu putință o asemenea eventualitate. Sunt guverne confederate, cum e Bavaria de pildă, care nici o dată n'ar consfinți o violare așa de flagrantă a Constituției. Nu pierdeți din vedere că Constituția imperială și Reichstagul sunt, pentru statele cele mici, singurele arme pentru a împiedica absorbirea lor de către guvernul prusian.

Ajungem la presupunerea unei diviziuni în afară. Engels e departe de a fi pesimist.

Nici vorbă, un război poate să se întâmple. Dar astăzi cine oare ar îndrăzni să ia răspunderea provocării lui; dacă nu Rusia, a cărei țară, din cauza nemăsuratei sale întinderi, nu poate fi cucerită?... Și încă!... În momentul acesta Rusia se găsește într-o astfel de situație, în cât n'ar putea să susține războiul nici patru săptămâni, dacă n'ar primi bani din străinătate.

Acțiunile Engels se oprește o clipă, apoi, cu un accent de mânie abia stăpânită, urmează:

— Zău! nu pricep pe guvernul francez. Rusia are nevoie de Franța și nu Franța de Rusia. Rusia e ruinată, pământul său e stors. Dacă guvernul francez ar înțelege situația așa cum este în realitate, ar putea să obțină de la Rusia tot ce ar voi, tot... tot... afară de bani și de ajutor militar efectiv. Fără Franța, Rusia ar fi izolată, cu totul izolată... Și să nu mi se vorbească de puterea militară a Rusiei! Aduceți-vă aminte de războiul cu Turcia. Fără ajutorul Românilor, Rușii erau neputincioși în fața Plenei... Nu, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât cred mai puțin într'un război.

Șansele lui sunt așa de nesigure astăzi! Armatele sunt puse în niște condiții cu totul noi și care fac cu neputință orice calcul dinainte. Iată puști care trag 10 focuri pe minut și ale căror proiectile sunt înzestrate cu o putere de pătrundere ne mai auzită! Iată obuzuri cu melinită, cu roburită, etc! Toate aceste formidabile instrumente de distrugere n'au fost încă încercate într'un război. Nu știu prin urmare de loc ce efect va produce revoluția aceasta a armamentului asupra tacticii și asupra moralului soldatului.

„Dacă Wilhelm II ar voi să se arunce într'un război ar găsi în în-șiși statul său major opunerii; l'ar face să priceapă primejdiile nemăsurate ale unui război. În vremea lui Napoleon al III se putea avea războaie localizate, astfel războiul ar fi general și Europa ar fi în puterea Angliei, căci Anglia va putea aduce foamea asupra unuia sau celuilalt dintre beligeranți. Nici Germania, nici Franța nu produc destul grâu la dînsle: trebuie neapărat să importeze din străinătate. Ele se aprovizionează mai ales în Rusia. Germania fiind în război cu Rusia n'ar putea să capete de la aceasta nici un hectolitru. Pe de altă parte, Franța ar fi despărțită de grânele rusești prin Europa centrală. Intrată în luptă contra ei. N'ar mai rămânea de cât calea apelor deschisă. Însă Marea în timp de război, ar fi mai mult de cât ori când în puterea Englezilor. Guvernul englez printr'o plată alocată companiilor care fac deosebitele servicii transoceanice, are la dispoziția sa vasele lor construite sub controlul său; așa că, îndată ce s'ar declara războiul, Anglia ar poseda, pe lângă puternica sa flotă, de la cinci-zeci la șasezeci de cruciere înzestrată de a împiedica ca aprovizionările să ajungă la acela dintre beligeranți, în contra cărui ea ar voi să se declare. Iar dacă rămâne neutră, tot ea va fi arbitru suprem al situației. În vreme ce beligeranții se vor istovi luptându-se unii contra altora, ea ar veni la momentul oportun să dicteze condițiile sale de pace. De alt-fel, nu v'ar tîmbea de un război apropiat provocat de Wilhelm II. Îmbrățul german a pierdut mult din focul său de la început.“

Imi rămănea să întreb pe D. Engels

asupra unui punct însemnat: șansele socialiştilor germani la alegerile viitoare.

— Sunt încredințat, răspunde el la această întrebare, că vom câștiga peste alegerile din 1890 de la șapte sute de mii până la un milion de voturi. Vom avea deci în total două milioane și un sfert, dacă nu două milioane și jumătate de voturi. Dar scaunele câștigate nu vor corespunde acestei cifre... Dacă mandatele ar fi egal repartizate, mi fi avut în ultimul Reichstag, după alegerile care ne dăduseră un milion și jumătate de voturi, optzeci de deputați în loc de trei-zece și șase. De la fundarea imperiului, când circumscripțiile electorale au fost stabilite, distribuția populației s'a schimbat în paguba noastră. Regula, după care se făcuseră circumscripțiile electorale au fost aceste: un deputat pentru 100.000 locuitori. Însă Berlinul, care tot n'are mai mult de șase deputați, are acum o populație mai mare de cât un milion și jumătate de locuitori. Berlinul, după dreptate, ar trebui să aibă astăzi 16 deputați. Alți exemplu: Colonia, care astăzi are numai 250.000 locuitori, n'are încă de cât un singur deputat.

— Partidul socialist va avea candidați în toate circumscripțiile?

— Da, vom avea candidați în cele 400 de circumscripții. Avem nevoie să facem revista puterilor noastre.

— Dar scopul D-v. final al socialiştilor germani?

D. Engels mă privi câte-va minute, apoi îmi răspunde:

— Noi n'avem un scop final. Suntem niște evoluționiști, n'avem intenția de a dicta omenirii legi definitive. Prejudecați în privința organizării amănunțite a societății viitoare, nu veți găsi nici urmă la noi. Vom fi destul de mulțumiți dacă vom fi pus mijloacele de producție în mâinile comunei și, știm bine că asta e cu neputință cu guvernul monarhic și federalistiv de azi.

Imi luai libertatea de a observa că mi se pare departe încă vremea în care socialiştilor germani vor fi în stare să și a plice teoriile.

— Nu atât de departe cum gândiți, răspunde D. Engels. Pentru mine se apropie vremea când partidul nostru va fi chemat să ia guvernul în mână... Spre sfîrșitul veacului veți vedea poate independent un astfel de eveniment.

„Într'adevăr, luați c'ra partizanilor noștri de la începutul luptelor noastre parlamentare. Este o progresie statornică la fi-care alegere. Din partea mea, sunt încredințat că, dacă ultimul Reichstag și-ar fi avut durata legală, adică dacă alegerile s'ar fi făcut totmai în 1895. noi am fi intrunit trei milioane și jumătate de voturi. În-și Germania sunt zece milioane de alegători, din care, în termeni mijlocii, au parte la vot șapte milioane. Cu trei milioane și jumătate de alegători din șapte, imperiul german nu poate continua sub forma sa actuală. Și... nu uitați aceasta, — care e foarte însemnat lucru — cifra alegătorilor noștri ne dă cifra partizanilor ce avem în armată. Având acum un milion și jumătate din zece milioane de alegători însemnează că aproape a șaptea parte din populație e cu noi și putem socoti că din zece soldați, unul e al nostru. Când vom avea trei milioane și jumătate de voturi — ceea-ce nu e departe — vom avea jumătate din armată.“

De oare-ce mi-am arătat în doiala asupra credinței trupelor socialiste din armată către principiile lor, Engels îmi făcu următoarea declarație textuală:

— În ziua în care vom fi în majoritate, ceea-ce armata franceză a făcut prin instinct netrăgînd asupra poporului, se va reînoi la noi într'un chip consent. Da, ori-ce ar zice burghezii îngrozit, noi putem calcula în momentul în care vom avea de partea noastră majoritatea populației. Ideile noastre progesează peste tot, tot așa de bine printre profesori, medici, avocați, etc, ca și printre lucrători. Măne,

dacă am avea de luat direcțiunea puterii, am avea nevoie de ingineri, de chimiști, de agronomi. Ei bine! am convingerea că vom avea deja un mare număr dintre dînșii cu noi. Peste cinci sau zece ani vom avea dintre ei mai mulți de cât ne trebuie.“

Și asupra acestor cuvinte extrem de optimiste, mi-am luat ziua bună de la D. Frederic Engels.

Și numai lipsa ta se simte....

De-acea, de-acea, se-mai aude din departare glas
[de buciun,
Se lasă peste toată lunca încetinel un vîl de
[noapte
Și sfada micilor gîngăniți a încetat. Câte-va
[soapte
Se-mai aude pe ici pe colo după o clipă de-ata
[sbucium!

Prin iarbă somnoroasă și singur mai tirăște câte-
[un greier
Nimic nu întrerupe pacea de cât un sipot de isvor.
Ce ca și suflatul meu scoate același sunet plî-
[gător,
Pe când cu gândul altă lume, cu alte visuri trist
[cutreer.

Frumoasă ca o lume nouă de după deal apare
[luna,
Ca și un vis de fericire după un veac întreg de
[jale,
Iar nori subțiri și albi ca neaua se tot gonesc
[pe cer într'una.

E-atîta farmec și dulceață cum rar în lume se
[mai poate
Natura mîndră își arată podoaba frumuseții sale
Și numai lipsa ta iubito se simte-acum dintre
[toate!

Aprilie 99. Vespasian I. Pella.

O DERAIARE

„A deraiat trenul. Toți călătorii, morți sau sdrobiți; astăzi seară fi aduce aci. Pe fiul negustorului Măntulescu, care plecase să cumpere mărfuri de la București, îl aduce mort.“

Vestea asta se răspânda ca fulgerul în tot orașul: cucoanele, îngrozite, simțiră că-ți-va fiori reci pe obraji; unele meraseră chiar până la lacrimi. Apoi întîia emoțiune trecută, lăsară toate în pămînt, se pregătiră să plece ca să aștepte la gară sosirea trenului Fie-care se ducea la vecină sa ca s'o înștiințeze. Se opreau la cunoștințele din cale, ca să le ia.

— Hai, nu mergi la gară?
— Ba merg.
— Dar știi ce s'a întemplat?
— Cum să nu știu.

Și fie care se găsea mai bine informată. „Era și cutare, în tren... și bărbatul D-nei Miceanu fratele părintelui Dulcescu: plîngea popa ca un copil.“

Popa avea mania lacrimilor.
Dar bietul băiat al lui Măntulescu?... Toate fuseseră în ajun în prăvălia lui: era vesel, viu, le lăuda stofele, și le poftise pe toate să vie să cumpere după ce o aduce mărfurile de vară.

— Săracul! se mai gîndea el că n'o să ajungă să le vîndă?
Și toate luau un aer înduioșat, cu ochii măriți, fețele palide și lungite sguđuite de mici fiori, sprincenele serioase, gura tăcută.

De la fie-care casă ășeau câte-va femei; cele care se întîlniau pe drum, începeau să și spuie vestea, cu văicăreli și amănunte din ce în ce mai grozave, apoi se intruneau și ast-fel, grupe-grupe, mergeau spre gară.

Clotoțelul de la școală sună mai de vreme în acea zi; și în urma fetelor cu cartea la subsuoară, cu lucrul în mână, veneau institutoarele, ținîndu-se la braț, apoi institutorii la căți-va pași, isprăvind o discuție începută în școală.

Erau cinci ceasuri. Bărbații ășeau de la slujbă. Unii, găsind ușa încuiată, își închipuiră că numai la gară poate să și găsească odoarele; alții nici nu mai dădeau pe acasă, iar la gară rămăneau foarte mirați vîzîndu-și nevasta acolo.

— D'apoi cum? așa lucru rar, să nu vin și eu să-l vîd?

Ei nu mai ziceau nimic. Era o mahnire generală, mai mare de cât a fie-cărui din ei în parte, o mahnire care le armuțea pentru moment vorbele în gătje. Se interesau numai de ceea nenorocire.

Maî întîiu se îngrămădiră cu toții, cu coanele în primul rînd, împrejurul șefului stației cerînd amănunte. Acesta căuta să le asigure că nu s'a întimplat nimic le spunea însă cum vagoanele s'au sfărămat în bucăți; locomotiva s'a resturnat în câmp, la atîți kilometri, iar călătorii au rămas pe jos, nevoiți să și urmeze calea cum vor putea, până la cea mai apropiată stație. Apoi le spuse care anume tren deraiaase. Negreșit că nimeni nu crezu că au putut scăpa cu zile bieții oameni din tren, când vagoanele lor se făcuseră bucăți.

— Tot-de-auna funcționarii caută să și scuze breasla.

Pe peronul din fața gării însă, se părea că lumea începuse să se mai liniștească. Cucoanele, două câte două, se preumblau în rînduri ca pe o alee strîmă din grădina publică a orașelului. Gesturile reîncpură vesele, variate, fețele își luau expresiunea obicinuită privirea dulce și fulgerătoare, ba încă și zimbete furișe către ofițerașii cari, profitînd de perspectivei unei veduții pricinuite de acest accident, se grăbeau să și ocupe locurile, să nu le lase să se răcească, și le mîngăiau pe cele nenorocite, făcîndu-le curte.

Adevăru-i că n'ar fi nimerit mai bine, în nenorociri ori-ce mîngăiere face rău, plitescite-se; așa cum însă o înțelesese ei, nu putea de cât să fie plăcută.

Și de aceea, după câte va cătinări din cap, gesturi de „lăsați, nu mai vorbiți“, făcute de mâini gîngăse și dezolate, ofițerașii cari nu se descurajau, căpătău un zîmbet palid, trist, dar plin de o bună-voință melancolică.

În restaurant însă, lumea se îngrămădea acum împrejurul unei brune mitite și groase, care plîngea o ploaie de lacrimi.

Își adusesse aminte de o dată că tată-său, care ședea în alt oraș, o înștiințase că în acea noapte va pleca la București pentru niște afaceri.

Celor de pe peron le aduse vestea o fetiță:

— Nu știți, D-na Cosmescu plînge!...
— De ce? întrebă mai toate femeile într'un glas. Și fugiră în restaurant.

Când aflară de ce plînge, începură s'o mîngăie cu vorbele obicinuite în fața unei morți.

— Dar lasă, D-nă Cosmescu, nu mai plînge, îți mai faci singe rău de geaba; dacă a murit, n'ai să-l învii.

Bruneta rămase un moment fără la crimi cu ochii holbați la aceste prietene, întrebându-se ce fel de inimă au? Cum pot avea sînge rece, arătându-și însă fețele măhnite, pe când îi vorbeau. Apoi își reîncepu lacrimile ei, mai dese și mai mari.

Veni rîndul bărbaților.
Acestia începură a se arăta supărați că D-na Cosmescu plînge fără a fi încredințată; erau siguri că se întristează de geaba, și apoi ca glumă, mai adăoga:

— Lasă să plîngi după ce vei afla.
— Mai bine te-ai duce să dai o telegramă la familie!

Idea era bună. Bruneta se sculă îndată, luă o birjă și plecă.

Între cucoane începu iarăși plîngerile: compătîmeau toate pe biata D-na Cosmescu.

Apoi, urmate de ofițeri își reluară plimbările, ochiadele, zimbetele.

Între acestea trenul întârzia.
Negreșit, la asta se așteptau, de vreme ce duraiase cel din ajun.

Se uitau mereu foarte nerăbdătoare pe calea pe unde trebuia sa sosească.

Și de și era tîrziu și nu mîncaseră nimic, dar se găseau așa de bine acolo, în așa drăgălașă societate, că și uitați și de foamă.

De altmîntrelea, trenul trebuia să sosească îndată și dacă îl așteptaseră până

atunci, puteau să l mai aștepte câte-va minute.

În întuneric ofițerii se făceau mai îndrăzneți. Se aprinsese un biet felinar acoperit de ceață în mijlocul peronului; dar lumina lui nu putea de cât să dea mai mult farmec acestei dulci întîlniri. Cu drept, și se părea că te găsești într'o potecă de dragoste.

Nimeni nu mai vorbea tare. Se auzeau numai șoapte, întrerupte de risete discrete și voluptoase sau de un „Ah, Domnule!“ pe la colțurile mai dosnice. Apoi, la lumina felinarului, se vedeau obraji mai apropiați, vorbele se împreunau pe buze, capetele se atingeau, pîrul creș și parfumat al femeilor mîngăia fruntea ferbită a amoroșilor.

Și aceste toate pe stomachul gol!
Un șuerat prelung, un nor de fum, sgo-motul nesfîrșit al roților care se opresc, și trenul era în gară.

Cucoanele se așeză în rînd, își iau fețele lor de nenorocire, așteptînd însă cu o curiozitate vedută să scoată morții. Își scosuseră batistele, își pregăteau lacrimile.

Din tren, grăbiți și veseli ca nici o dată, se scoboară grămadă toți bărbații, frații și prietenii cucoanelor nenorocite, iar printre cei din urmă băiatul negustorului Măntulescu, gras, zîmbitor, înaintea lui mîinile pline de boccele și pachete. Pe unde grupurile sunt mai numeroase, el se oprește gîfind și înștiințează:

— Să poftiți măine... am adus o mulțime de batiste frumoase... panglicii și decorații pentru balul ofițerilor...

Iar la intrarea îngustă a sălii de ieșire, D-na Cosmescu, alergînd emoționată înaintea trenului, se isbește de cei ce voiau să iasă și trupul ei durdui și gata să deraieze pe peron... Din fericire, tînărul locotenent Sprintenescu, un echilibrat de prima forță, e acolo spre a împiedica nenorocirea și a prinde în brațe pe stîmata lui concetățeană.

(Săptămîna Ilustrată). Laura Vampa.

File rupte din Album

Un copil necrecut de părinți — ori ce mi s'ar zice — nu are sentiment. Cohen.

Mîndria te scapă de multe rele. Un anonim.

Nu vedem lucrurile de cât prin prejudecățile noastre. M. B. (București).

Femeia care cugetă singură, cugetă tot deauna rău. Un lector al Bunii Credințe.

Ultim cuvînt

— Domnișoară! te iubesc!
— Pentru Dumnezee! te rog să nu și nimica tatălui meu — căci alt-fel trebuie să te iai de bărbat!

CĂSĂTORIA LUI EMIL

— Schiță —

„Scumpa mea Marie!

„Sunt în oribila pozițiune de a-ți comunica o nouată tri-tă; prefer să scriu; n'ai putea să te vîd în momentul de față.“

„Părinții au hotărît să mă căsătorească; trebuie să ne despărțim, căci asta e una din condițiile de a nu fi desmoștenit. Dacă aș face contrariu voinței lor, maman a jurat că o să mă blesteme și papan că n'o să mi mai s'onteze nici o poliță. Vezi singură, că trebuie să ne despărțim! Pentru vecie însă voi păstra pentru tine, scumpa mea, cele mai scumpe amintiri.“

„Al tîu, Emil“.

Peste o jumătate de ceas eroul nostru primi următoarea telegramă:

„Să fie adevărat tot ce mi-ai scris? Nu, nu e pos bil! Vino cât se poate de curînd, alt mîntrelea inebunesc!“

FOIȚA ZIARULUI ADEVĚRUL

No. 38

ROBERT SCHEFFER

MIZERIE REGALĂ

Partea a doua

Deopotrivă dis-inse și plăcute, ea și cu Regina Magda se deosebeau mult la înfățișare; una meridională, mîndră în aparență, cu sprîncelele brune foarte arcate și îmbinate, toși bine-voitoare chiar puțin timidă, inaccesibilă mai mult de frica de a nu compromite eticheta; cea-altă vioae, trădându-și origina germană prin lustrul aurii al părului său brun prin ochii albaștri și pilița albă, copilăroasă și genială, timidă și ea, dar în felul copiilor adesea muștrați... Amîndouă îmbrăcate în costumul mesian, nobil ca o draperie antică, stăteau alături, prinse de o simpatie mutuală; într'adevăr femei nobile, prin frumusețea lor aristocratică dădeau o înfățișare de măreție banalului salon de audiență, îmbrăcat în plus albastru, împodobit cu oglinzi venețiene, cu policandre cu girandole, cu o imitație de cămin.

De astăzi singură dată damele mesiene ar fi fost mîndre de Regina lor, dacă aceasta n'ar fi pre-

zentat pe Lavrik archiducesei, dacă aceasta din urmă, îngrădită în Galiția într'o lume deosebită a Curței, n'ar fi profitat de ocazia asta rară pentru a vorbi mult cu un artist, ale cărui compozițiuni le aprecia pentru că și ea era amoroasă de muzică, și care i plăcu și ca persoană.

Regele George, clipind din ochi mai mult ca de obicei, ceea ce la dînsul însemna că are de luat o hotărîre, în picioare dinaintea unui pupitru, se juca cu un cuțit de sidex încrustat cu argint, în vreme ce Regina Magda, foarte animată, lăuda pe archiducesa. Ii părea rău că plecase, nădăjduia că prietenia lor așa de repede născută, se va strînge și că vizita aceasta va fi urmată de altele mai lungi, mai intime.

Afară, o ceață coborîta de pe înălțimi, o ceață foarte albă și rece, de și era vară, se întindea peste dealuri, peste pajiștea de la picioarele castelului și depunea picături măruntele pe vița de vie, care se agăța de coloanele mici de lemn ale terasei de dinaintea cabinetului regal.

Abeața aceasta palidă, lumina de o potrivă sala lungă și severă, făcea să pară mai searbădă fața stoarsă de sînge a Regelui, scoata la iveală cercănele albastre din jurul ochilor lui, dându-i, în ca drul barbei sale lungi și brune și al părului despărțit printr'o cărare, înfățișarea unui Christ chinuit, zugrăvit în chromolitografie.

Un miros de frunze moarte și de trandafiri veștejiți, trist ca toamna, umplea vîzduhul și tot vorbind, Regina umbla, înforată, cu umerii învelți într'un șal foarte mîdios de lăna albă.

El o aproba dînd din cap și cu interjecțiuni scurte și spuse că săptămîna viitoare va avea la masă toată legațiunea Germaniei; apoi, fără tranziție, o pofti să purceadă la izgonirea imediată a Domnișoarei Marca și a celor două prietene ale ei Firește, trebuia să întrebuițeze mijloace blînde, să înlăture ori ce zgomot; pentru asta, el avea încredere în tactul ei.

— Cum? strigă ea mișcată, să gonesc pe Irina Marca?

El o privea cu un aer ironic și o expresie de cruzime mulțumită și lumina ochii stînși.

— Negreșit fără îndoială. Mi se pare că de mult lucrul acesta era hotărît pe tăcute între noi amîndoi? Ea îl privi fix și zise:

— Nu te înțeleg de loc. Într'adevăr, nici o dată ei nu și spunea gîndurile. Trăiau unul lângă altul, ca două streini siliți să urmeze aceeași cale și ajunseseră să se ghicească fără a și vorbi.

El urmă:

— E cu neputință ca tu să nu știi ceea-ce se petrece în palat.

— În sfîrșit, ce este? Ce s'a întemplat. Eu nu știu nimic, zise ea copleșită.

Vedeai cu groază adevărul scîrbos; își aducea aminte ce-l spusese anul trecut mîsa despre Irina. Atunci vorbise părintește fetei, sigură de alt-fel că în purtarea ei nu e nimic vinovat. Puțină ușurîntă, puțină cochetărie, iaca totul și care s'ar împărștia sub influența sfaturilor sale.

Ea o întrebă cu blîndete: — N'ai nimic să mi spui? Incredite în mine. Și fata îi înfruntase privirea; la întrebarea sa sficoasă răspunsese cu la-

crimi de nevinovăție în ochi. Aceasta fusese de ajuns pentru ca Regina să se convingă îndată de desevîrșita sa curăție de suflet.

O fată care te înșeală, care se ascunde pentru a iubi și pe cine? pe un om înșurat! E așa de durios lucru în cât nu e de crezut că poate exista — Și apoi, Regina Magda avea obiceiul de a crede tot-d'anna ceea ce i-se spunea și de a lucra în consecință. E cel mai bun mijloc de a pedepsi pe cel cari mint, zicea ea cu acel absolutism al ei, atît de personal.

— Nu pot să le fac injuria de a le spune: „Mi se pare că nu spunei adevărul, pentru că atunci aș fi silită să le dau drumul. Le cred, cu atît mai rău pentru dînsule, dacă m'au mințit.“

Da, dar în cazul acesta ea însă și avea de suferit până în adîncul trușiei sale de femeie, în dragostea sa reală, dar nefolositoare, pentru fetele din jurul său.

Simțîndu-se slăbind, ea se așeză pe un scaun jos în ușa cu geamuri în vreme ce Regele îi povestea cu deamănuntul numeroasele întîlniri ale Irinei Marca, chiar în odaia sa, sau într'o căsuță din mahalala, și la un gest ale temei sale, care credea el — se îndoiește de adevărul celor spuse de dînsul, — el scoase din scoarța de pe biuroul său o scrisoare:

Va urma.

— Dumnezeu, cât de tare mă iubeste! esclamă Emil, citind telegrama. A uitat chiar să se subscrie! Trebuie să o ved...
El îmbracă blana, înfășă căciula pe cap se sue într-o birje și sbură la scumpa sa Marie, care văzându-l intrând pe ușă i se aruncă în brațe.

— Spune, spune repede, nu e așa, că glumești cu mine? și că nu e adevărat că te însori?
— Ce fericit aș fi dacă aș putea zice: da, am glumit! dar din nefericire nu pot spune asta.

Adevărul e că nu mă însor, ci mă însoară; e o mare diferență!...

— Tu ai fost nefericit cu mine?
— Ba din contră... (cum îți vine să spuți una ca asta!) mă simțeam foarte fericit, dar ce e de făcut? Trebuie să mă supun voinței și hotărârii părinților, căci au spus lămurit că mă desmoștenesc, înțelegi tu ce vrea să zică asta? Ce vom face? eu nu pot să umblu să cerșesc! Nu, dragă, totul e hotărât, a-ta seară e logodna!

— Bine, știu cel puțin ce să fac!... dacă îți aduci aminte, mi-ai făgăduit odată, că după moartea mea, vei lua la tine pe cățelușul Joujou?...

— Bine, așa este, dar tu încă n'ai murit!...

— O, pentru a muri nu trebuie mult timp! Măine dimineață îți trimet pe Joujou... peste o jumătate de ceas eu nu voi mai fi de cât un cadavru rece! Am hotărât să mă otrăvesc cu cian-calli.

— Taci, că mi se zburlește părul când te aud... cian-calli... dar de câte ori l'am căutat eu la tine, n'am putut da de densul!

— Natural, l'am ascuns bine, imi era teamă să nu l'arunc! Acum imi va prinde bine.

— Mario, dragă, să n'o faci asta pentru numele lui Dumnezeu! Tu ești tinere, frumoasă! Vei găsi pe altul...

— Pe altul? Nici o dată! Cât de puțin mă cunoștii. Nu, e hotărât, măne îți trimet pe Joujou... care mă iubeste atât de mult... sunt sigură că el nu m'ar părăsi!...

— Se înțelege, dar el n'are părinți cari să l'amenințe cu desmoștenirea...

— Adio... plec... nu pot să te ascult... imi sfișii inima...

— Nevasta țî-o va cosea! Adio, adio! pe cea l'altă lume!

Seara e logodna. Emil n'a schimbat cu logodnica nici un cuvânt.

— Ce ai de Emil? îl întreabă.

— Mai nimica!... sunt cam nervos... se vede că va ploua... înaintea ploiei mă simt nervos!

— Să plouă, în Decembrie! Fă-ți cruce D-le Emil... ești adevărat bolnav...

Emil s'apropie de unchiul logodnicei și îl întreabă încet:

— D-ta par'că ești spițer... spune-mi: adevărat e că cian-calli e o otrăvă foarte puternică?

— Fără îndoială, dar pentru ce trebuie s'o știi asta?

— A ști toate nici odată nu e rău, răspunde Emil ștergându-și pe furis o lacrimă.

— Este cam nebun mirele... sau cine știe ce e la mijloc, șoptesc musafirii.

— Băete, s'adresează Emil către fecior, când va veni cineva c'un cățeluș să-mi dai de știre!

Mireasa se schimba la față. D-le Emil, nu te simți bine? îl întreabă ea.

— Ba, cum nu, foarte bine.

— Voești o dulceață... de care îți place?

— De cian calli, răspunde el distrat.

— Ce ai zis?

— Nimica, nimica...

— Poate vrei o prăjitură? Cu ce îți place?

— C'un cățeluș...

— Cum?

— Nimica, nimica, adică am vrut să spuți că pe Joujou.

— Cu ce?

— Ah, n'ai idee, cum sufer...

— D-le, ești săd nebun săd... nu știu cum să calific purtarea D tale față cu noi, îi spune destul de tare viitorul socru.

Emil se repede, apucă o pălărie și dispăre pe ușă.

— E nebun, e nebun, esclamă meseni!

El e lângă ușa camerei iubitei sale... Inima îi bate repede, sgomotos... trebuie să fie încă vie... cățelul încă n'a fost trimis... Dar ce aud! Ce să fie? Un sgomot, sau i s'a părut? O voce par'că a spus ceva.

O voce necunoscută... Dumnezeu; poate că e vocea doctorului care îi face deja autopsia? Trebuie să mă uit prin gaura cheii

Camera e luminată. În fundul ei pe o canapea alături șade Maria, scumpa lui Maria, și încă o persoană, care nu pare să fie doctor...

Emil aude glasul adoratei sale.

— Greu vom duce o, dacă dobitocul meu mă va părăsi... vorbește ea încet netezind părul necunoscutului... ori și cum 500 de lei pe lună nu e glumă... tu n'ai nimica

— Dar tu spuseși că speră că va veni?

— Fără doar și poate. Papa nu l' poate căsători fără voia lui. El se va întoarce și cu banii, vei vedea...

— Trimete-l mai curind cățelul!

— Numai de cât vine chelnerul, care îl va luce... am spus deja de cu seară.

Pe seară s'aud pași. Emil sare de la ușă și se pitește într'un colț întunecos.

— Cățelul asta să l' duci la adresa... s'aude vocea Mariei. Ea însă nu isprăvește frasa. Emil furios, iese din colțul său, apucă cățelul din mâinele ei și îl aruncă

în capul necunoscutului, care se zărea în fundul camerei

Maria abia are timp să dea un țipăt și să cadă jos.

Emil aproape liniștit, iese afară, se pune în birjă și spune birjarului să măie caii cât poate de tare că îi va da 10 lei.

Într-o clipă ajunse la poarta casei No... din strada.

Sună, intră. Musafirii încă nu se îmbrățișaseră; se găteau să plece.

— Iată-mă și eu! spuse Emil, nu vă supărați, am fost de ml-am schimbat ghețele, cele noi mă strângeau de credeam că inebunesc... scuzați-mă.

L'au scuizat, ce era să facă, și pe urmă

românul e blajin, nu ține mult la supărare!

— Știi, ginere, era cam, cam... spunea nea Petrache, viitorul socru.

— Da, da știu, eram, eram dar ml-a trecut.

Peste o jumătate de ceas un hol'ei mai puțin în București!

St. B-u.

MENAGERIA REGALA

13

COSTICA PARASCHIVESCU

PEȘTE (Maquereau) Slugărnice. Proxenetism

Acest pește a trăit tot-d'auna între două ape; de aceea trebuie să-l dăm aici viața sa.

Nimic mai puțin potrivit cu caracterul, cu obiceiurile, cu natura lui de cât magistratura; cu toate acestea el a căutat toată viața lui și prin toate mijloacele posibile să fie ce-va în magistratură.—Să fie ce-va, fie cât de puțin și fie cât de mic, sub ori-ce guvern o fi, dar să poată zice că e și el în tribunal.

A suferit toate umilirile, i-a trecut toți camarazii lui înainte, a fost mutat și permutat, dat afară, i s'a dat în tot felul să înțeleagă că nu e pentru această treabă; — toate acestea nu l'au descurajat, a primit toate, a îndurat toate, s'a plecat la toate, s'a făcut mic și umilit, s'a arătat devotat la toți până la servilism, s'a rugat, a făcut servicii, a adulat pe prietenii puternicilor zilei, a cerut la toți să intervină pentru el, să-l recomande, să spuie că a fost nedreptățit, că e băiat bun, că e calomniat, că e gata la toate, și ast-fel încetul cu încetul, cu răbdare, cu mare și neîntrecută răbdare, și cu o constanță de milog, a ajuns,

după ce a ținut multă vreme locul de prim-procuror, să fie numit în fine titular în acest post.

Acum și-a dat arama pe față, nu mai poate trăi de cât în mocirlă.

Se zice că și-a făcut studiile la Paris, ce studii o fi făcut, Dumnezeu știe? Că aici a dovedit că nu știe nimic. În Paris a studiat pe rascuerii; le-a luat obiceiurile, îmbrăcăminte, traiul, spiritul, păcatele și ticăloșiile lor.

Mijlocul lui de a parveni să trăiască, a fost norocul de a se naște nalt, spătos, bine făcut. S'a îngrijit tot-d'a-una, s'a îmbrăcat și s'a spilcuit ca nimeni altul.— E un fel de jurnal de modă.

A tocat de mult o mică avere părintească și a rămas numai cu leafa lui de procuror. Aceasta nu l'a împiedicat de a trăi pe piciorul oamenilor cari au sute de mii de lei venit. Mănâncă în birturile cele mai bune, se îmbracă în streinătate, se duce în toți anii la băi, la Paris, ba pierde din când în când sume destul de mari la cărți, și le pierde ca oamenii pe cari banii nu-l costă nimic.

A avut tot-d'a-una cai de lux, tră-

sură, sanie, caretă — ba, pârdaľnica de caretă, stropind într-o zi cu noroi pe un ministru, i-a jucat festa de a fi dat afară din slujbă.

Se plimbă el în caretă, dar a mâncat niște lovituri de evantaliu, ba chiar și o bătaie în Cișmeșii, de n'a scos multă vreme capul de sub apă, capul pe care îl poartă acum atât de semeț în lume.

Această răbdare explică luxul în care trăește și caretă în care se res-față.

El realizează perfect tipul procurorului junimist:—E secătură, corupt, cinic, zeflemist și servil; demn de a face parte dintr'această bandă de epicuriani fără spirit și fără gust.

Inventarul al unor înscenări infame, al căror pișicherlic miroase a epistat.

El prostituiază justiția, făcând dintr'însa o proxenetă a guvernului, cum s'a prostituat pe sine toată viața.

Eri era al lui Moruzi, azi al lui Rasty, mâine al celui care o veni.

E o minge pe care ș'o asvirlă din mână în mână și bărbații și femeile!

ATENTATUL de ERI

Acum câte-va zile am primit o denunțare prin care ni se făcea cunoscut că prințul Ferdinand a lovit un soldat în front din Batalionul I Vânători. Această denunțare am publicat-o în numărul de Mercuri 18 Maiu.

În ziua de 19 Maiu s'a prezentat în redacțiunea noastră Majorul Cocea, Căpitanul Dimitriu și Locotenentul Boboc și au declarat pe parola lor de onoare că faptul nu este adevărat. Atunci am pus o informațiune prin care luam act de declarațiunea lor, și prin care spunea că informatorul nostru ne-a indus în eroare.

În ziua de ieri 20 Maiu

Eri Joi pe la orele 5 și jumătate p. m. îndată după închiderea Camerei, intră în redacțiunea noastră, Majorul Cocea comandantul Batal. 1 Vânători, Căpitanii Părăianu, Anastasescu, Gaf-nu, Dimitriu; Locotenentii Boboc, Urdăreanu, Negri și un număr de patru sub-locotenenți și cu glas tare și injurios se adresează la D. Beldimanu spunându-i să desminte din nou în fruntea ziarului, informația în care se zice că prințul Ferdinand a lovit un soldat. Majorul Cocea—lucru de necrezut—a negat că dăduse în ajun parola sa de onoare, că prințul Fedăinnnd n'a lovit un soldat.

Vociferările

Ofițerii după ce au examinat camerele redacțiunii și se încredințară că a-fără de D-nii Beldimanu, Roman și Jecu nu mai sunt de față alte persoane, începură să injure în mod trivial și ridicând pumnii, vociferau amenințând.

Majorul Cocea

Mizerabilul Major Cocea, care venise anume pentru a face scandal, se adresă D-lui Beldimanu și i' spuse următoarele: „să publici această desmintire în capul foiei” (o desmintire concepută în termeni injurios pentru ziar) „chiar astăzi; să nu pui în vânzare fol până nu vei pune desmintirea, căci altminterea va fi rău de D-ta”.

La auzul acestor cuvinte D. Beldimanu a luat acea desmintire să vadă ce conținea.

Atacul asupra D-lui Beldimanu

De odată Majorul Cocea, ne mai așteptând nici un răspuns dădu o puternică lovitură D-lui Beldimanu în partea stângă a obrazului, în dreptul ochiului. D. Beldimanu șezând la biroul său, cetise desmintirea și începuse a o corecta.

Cei-l'alți ofițeri injurau și făceau un zgomot infernal. Toți erau cu săbiile scoase.

Acest atac constituie un act mișelesc mai cu seamă prin faptul că D. Beldimanu era dezarmat.

Atacul asupra D-lui Roman

Majorul Cocea, îndată după atacul D-lui Beldimanu spuse ofițerilor: „dăți-i și lui Roman, mē”.

Ofițerii se reped asupra D-lui Roman, îl inconjoară de toate părțile și încep a-l lovi. D. Roman era de asemenea dezarmat. Unul din acești bandiți scoase din buzunar o greutate de plumb și o repede asupra D-lui Roman, lovindu-l de asupra ochiului drept, aproape de templu. D. Roman are sprânceana dreaptă tălată de o rană, iar sub ochiul drept o leziune gravă. Doctorii cari l'au examinat nu știu dacă nu e și vre-un os fracturat.

Alarma

Îndată s'a dat de veste redactorilor Voinșei Naționale, Luptei și La Patrie, cari au și sosit la redacție.

Fuga Ofițerilor

Mizerabilul Cocea împreună cu ofițerii lui văzând că publicul venea cu grămadă la Adevărul, a luat-o la fugă, parte în trăsuri și parte pe jos.

Îndată sosesc D-nii Delavrancea, Culoșu, G. Păucescu, St. Sîhl anu, Fleva, Scortescu, C. Mille Ioan Bacalboșu și alții. Toți sunt indignați de acest sălbatic al ofițerilor Batalionu'ru I de vânători.

Vizita Doctorilor

S'au chemat imediat mai mulți doctori și au venit D-nii D-r Severeanu, Olchowschy, Kiriac, Orleanu și alții.

Toți doctorii au văzut leziunile D-lor Roman și Beldimanu prescriindu-le medicamente.

Căutându-se Dr. legist Minovicu, n'a fost găsit niciăurea.

Refuzul Parchetului

D-nii Beldimanu și Roman au cerut ajutorul parchetului, care a refuzat să instruiască afacerea, sub cuvint că e o chestiune militărească și deci nu e de competența autorității civile.

În urmă s'a apelat la parchetul militar, care asemenea a refuzat instruirea afacerii pe ridiculul motiv că nu este flagrant delict.

La Comenduirea Pieței

Atunci s'a apelat la Comenduirea Pieței unde se aflau Căpitanul Urdăreanu, aghiotantul pieței și Locotenentul Morait. Acești D-nii ofițeri au spus că nu pot face nimica în lipsa D-lui Gorjan.

În numărul de mâine vom reveni.

Turnătoria de fer Fabrica „Cometu“

efectuează

Sobe Meidinger,
Sobe Parigina,
Mașin de Bucate,
Mobile de Fer,
Instalațiuni,higienice și ventilatoare,
practice și economice, o încăl-
care durează 12 ore,
și aparate de fript de sistemele
cele mai bune.
și anume: Paturi, Lavoare, Cuere
pentru case, hoteluri și spitale.
DE INCALZIRI CENTRALE prin
calorifere și de VENTILAȚIUNI

Efectuează în scurt timp ori-ce obiecte de arta

DEPOSITE: în București, strada Doamnei 14 și Calea
Victoriei 37, hotel Boulevard; Iași, strada Lăpușeanu; Brăila,
strada Mare; Craiova, la d. Petreache Andreescu; Turnu-
Măgurele, la dr. Josef Focșaneanu.Fabrica „COMETUL“
ADOLF SOLOMON
Strada Vulturii, 20Un tenor care a făcut o prac-
tică îndelungată în-
tr-o casă de agentură, posedând un
certificat, dorește a se angajaANUNCIU. Fac cunoscut onor.
public și în special
onorabilele mele clientele că, de la
Sf. Gheorghe am strămutat ate-
lierul meu special de croitorie
pentru dame în strada Fântanei
No. 20, unde efectuez cu cea
mai mare exactitate și prompti-
tudine rochi și confecțiuni cu
prețuri foarte moderate.Cu distincă stimă
Juliete MeszarosVESTITA CARTURAREAȘA
IULIA POLONEZAcare a sezut în dosul palatului,
la piața Amzi, este adevărată poloneză,
precum o știe toată lumea,
și n'a avut nevoie să își schimbe
numele căci n'a furat și înșelat pe
nimin, precum fac altele; căci
toate ovrețele și unguoalele își
iau numele de poloneză. Onor.
clientelă să bage de seamă că nu
se înșelată de falsele poloneze, pe
socoteala celei nevinovate, căci
adeverata poloneză șade astăzi în
Strada Minotarului No. 41
casa proprie, Dealul Spierei.

PAPIERWLINSI

Două-deci de ani de isbânda mărtu-
resc de eficacitatea acestui puternic
derivat, recomandat de medici și
mai de frunte pentru vindecarea rapede
a boalelor de pept, guturaiurilor,
durerilor de Gat, gripei, durerilor,
rhumatismelor, lumbago (durerilor
de șele), etc. — PARIS, 34, Rue de Seine.
— CUTIA, 1 fr. 50, în toate farmaciile.
A cere numele lui WLINSI.

Prima institut de plasament

pentru toată România, autorizat
de la 1892, procură or-când in-
stituitoare, guvernante, bone de
copii, menajere și supraveghetore.
Correspondență cu Paris, Londra
și Dresda. Pensune cu preț mo-
derat pentru guvernante fără post.Adelheid Bandau
Strada Modă 14

N. Mischozniky

BUCUREȘTI

Str. Lipsșani 81, piața Sf. Gheorghe

Cel mai mare deposit de tot felul de Note și
Instrumente musicale. Deposit special de PIANE
și PIANINE din cele mai renumite fabrici, ca:
Kaps, Oehler, Rönisch, Iul. Alüthner, Schied-
mayer, Söhne, I. P. Schiedmayer, Hundt & Söhne,
L. Bösendorfer etc. etc. Muzici de masă care
cântă singure, sisteme noui, în diferite mărimi.
Aristoane, Herophone, Phönixe, Ariosa, Intona.
Reprezentant general a instr. VICTORIA cu 24,
48 și 72 tonuri cal. I perfecționată. Multista,
cântă singură cu suluri schimbătoare, etc. etc.

Fisarmonice și orgi diferite mărimi

Piane sunt garantate originale și se vind și
în rate lunare. Catalogul ilustrat se trimite gratis
și franco.

Dr. I. POPPER

Fost intern în spitalul general și asistent la
Policlinica din Viena, anunță pe concetașii
săi Români, că a reinceput practica ca medic al
băilor din Karlsbad. Adresa Blauer Schlüssel, alte
Wiese.

F. FREUND
CALEA
MOȘILOR
242
BUCUREȘCI
Recomanda

LOCOMOBILE cu aparat de ars paie și ori-ce combustibile, **TREERATORI**
sistem nou cu cal în loc de valsură, atât locomobilele cât și Treeră-
toarele sunt cele mai bune și cele mai renumite din fabrica D-lor

Ransomes, Sims & Jefferies

În sfârșit recomandă și fabrica sa de reparat mașine agricole, Mori simple și sistematice
Batoase de porumb, Moricea, Grape de fer și toate rezervele pentru Locomobile și Treerătoare.

CU O OCUPAȚIUNE DE
2-3 ore pe ziORI-CINE { mai cu seamă persoane }
cari au relațiuni la
țară
și poate crea un VENIT de
2-300 franci PE LUNAA se adresa indicând ocupațiunea
actuală sub „VENIT“ D-lor
Haasenstein & Vogler A. G.
Frankfurt a/M.
Portul postal 25 b, p. scrisori simple

Orî din Dece

neuralgiile și migrenele dispar în
cate-va minute prin întrebuințarea Perlelor
de Terebentină ale-D-ului Clertan.
Trei să patru din aceste Perle produc o
uşurare aproape instantanee.
Fie-care sticlucă conține trei-doce de perle,
cea ce permite să se vindece o migrenă sau
o neuralgie pentru o sumă nelucrată.
De ore-ce esența de terebentină trebuie recu-
tificată cu cea mai mare îngrijire, e trebuin-
cios să se ferescă de imitațiuni și să se ceară
ca garanție de origine că fie-care flacon să
pörte semnătura D-ului Clertan.
La Paris, casa L. Frère, 19, rue Jacob
Prețul sticlucii: 2 fr. 25.Mme Olympe din Strada Regală
No. 4 are onoare de a
face cunoscut numeroaselor sale clientele că
s'a întors din Paris, și că a organizat o
exposiție unde se poate găsi cele mai ele-
gante și cele mai frumoase creațiuni de
pălării pentru dame și unicul depou de
vanzare al veritabilelor ape și parfumerii de
Ninon, un asortiment complet de coroane
artificiale, specialități în perle, flori, cor-
beilles de mariage și pentru teatru.

Cavalerul de Mode

Saisonul de Vară

Nouveau în Haine confecționate
pentru Bărbați și Copii a so-
sit din speciala noastră fabrică
din Viena.Successive transporturi de stofe
fine franceze și engleze pentru co-
mande. Confecțiune elegantă. Ser-
viciu de confiență.Comande se pot efectua și în 24 ore
2, Colțul str. Șelari și Covacl, 2

IGNATZ SCHLESINGER
București, Calea Moșilor, No. 88
Representant al fabricii A. LEHNIGK-VETSOHA Un.L.
(GERMANIA)

VĚNTRATOARE
supranumite „Incompara-
bile“ No. 5
Marca depoză la Tribunal

BATOZE de PORUMB
Mașine de tocat paie
SEMANATORI
in lat și in rinduri

Depozit permanent d Locomobile și Treerători. Sistemul cel mai nou perfecționat, Remmte pluguri Universale și două Brăzdare Patentate D. R. P. 61369. Originale Lehnigk precum și cele mai bune pluguri normale cu doi brăzdari.

Grape flexibile, Mașini de secerat și legat snopi cele mai perfecționate (ultimul cuvânt) și ori-ce Mașini agricole

Mașino de secerat trestie și burcenii de pe heleșteu

MUȘAMALE DE ORI-CE MARIMI
Prețuri și condițiuni cât se poate de avantajoase

ATELIER MECANIC

UZINA CU ABURI

TURNATORIE de FER, BRONZ și ALAMA

(FOSTA LAMBRINIDI)

Execută ori ce lucrări mecanice
PROMPT și CU EXACTITATE

Reparațiuni generale de mașini agricole

G. FERNIC & Comp.

26-CALEA BASARABIEI-26

PODAGRA, PIATRA
REUMATISMELE

sunt vindecate prin

SĂRURILE GRANULATE EFERVESCENTE

de LITHINA

de CH. LE PERDRIEL

LE PERDRIEL & Co, Paris

NOUA INJECTIUNE
ANTIBLENORAGICA HOCIUNGRecomandată de celebritățile medicale și aprobată de onor.
Consiliul sanitar superior din București.

VINDECĂ BLENORAGIA (Sculamentul)

nou și vechiu, în 5-6 zile, fără a întrebuința alte medicamente interne

— PREȚUL UNUI FLACON ESTE LEI 3. —

Veritabile sunt numai acea care pe lângă semnătura inventatorului
va purta pe etichetă și stampila Farmacii și Drogueriei BRUS.Depozitul general la Drogueria și Farmacia BRUS, strada Noua No. 1 și
Calea Victoriei No. 48.

Inștiințare

Se vinde casa din strada Bu-
zeștilor No. 103 în apropiere mult
de sosea, amatorii se vor adresa
la subsemnatul.

Ath. Costinescu

Tipografia Gr. Luis str. Academiei 24

Noul birou de plasare

Str. Câmpineanu No. 28

Recomandă instituitoare, guver-
nante și bone superioare.

Correspondență cu streinătatea.

Pensune pentru guvernante.

INSTITUTUL MEDICAL

HYDRO și ELECTROTHERAPIE

Al D-ului ERDREICH

SECȚIA MEDICALĂ

Pentru tratamentul boalelor de nervi, de stomac, reumatism
și boalelor cronice la femei. Serviciu de masaj și de gim-
nastică medicală. Cabinet de electricitate. Secție separată pan-
tru dame.

Consultațiuni medicale de la 8-10 dim. și de la 5-7 seara

SECȚIA HIGIENICĂ

Băi de aburi și de aer cald, băi de puțină.
Un pedicur și friser stau la dispoziția onor. public.
Stabilimentul este deschis de la orele 7 dimineața până la
orele 8 seara.

NB. Băile de aburi pentru dame Mercuri până la orele 1 d. a.

Se fac abonamente săptămânale și lunare.

Prima fabrică de OGLINZI în România

AUG. ZWOELFER

FABRICA CALEA GRIVITEI 38

BUCUREȘTI

Depozitul strada Doamnei 21

Oglinzi cu sau fără bisouri (șlifuri) în ori-ce dimensiuni.
Oglinzi de lux gen Venetian, execuțiune artistică.
Oglinzi încadrate de tot felul, cadre simple, poleite, zugrăvite, etc.
Geamuri gravate pentru antreuri și bufeturi.
Sticle facetate pentru Cupeuri, felinare, mobile, etc.

GEAMURI DE CRISTAL

EXPOZIȚIUNEA și DEPOSITUL

BUCUREȘTI — STRADA DOAMNEI No. 21 — BUCUREȘTI

FABRICA de PARCHETE

și

TEMPLARIE MECANICA

DEPOSIT de LEMNE de CHEREȘTEA

și DE FOC

BUCHER & DURRER

BUCUREȘTI

27 — SOSEAU BASARAB — 29

Lângă Regia Tutunurilor

Doctorul Gh. Ciugolea

s'a mutat

Strada Sculpturii No. 21

MAGAZINUL
CONSERVATORULUI

Musica și papetarie

București Calea Victoriei No. 72

Singurul magazin în toată țara, care vinde
efțin: Piane, Pianine din cele mai renumite
fabrici. Tot felul de Note și Instrumente
muzicale. Muzici de masă, care cântă singure
tot cu note schimbătoare. Aristoane, Phönixe,
Herophone, Intona, Ariosa, Victoria cu 24-48
și 74 tonuri, cal. I. perfecționată, etc., toate cu
o colecțiune aleasă de note noul naționale și
streine. Fisarmonice, Orgi, de diferite mărimi.
Articole de artă și de fantazie pentru cadouri
la ori-ce ocaziune.

Piane se vind și în rate lunare.